

Tak prej už nám to začlo. Pravila pánčička tudle páníkovi, když celá schvácená a se mnou zatčeným na vodítku a s Bubicí vzorně cupitající po boku docválala do chalupy poté, co

jsem se proběhnul za svým prvním zajícem. No jako ale propásněte to! Takovou příležitost. Hned jsem to teda valil zpátky, ale evidentně jsem jí naštvál. Se xichtila stejně blbě, jako když na chalupě bádám na louce žáby a nereaguju na zavolání. To pak jde, zaklapne branku a prej „Tak si tam bud! My si jdeme s Bubicí hrát!“ Ať si hrajou, holky, to je mi fučík.

*Jako lovecký pes nejraději
vysedávám na klíně*

Blbý je, že to teda trvalo dost dlouho, co mě nepotřebovaly, a jako vrchol všeho Bubice dostala misku se žrádlem a já kulábrsk, a branka furt zavřená! To mě dost jako rozlítostnilo a najednou jsem si připadal opuštěnej a sám. Sám se svým hladem jsem tam byl. A nikomu, nikomu mě nepřišlo líto. Rozplakalo mě to.

Pánčička je cynik, tu to nerozplakalo vůbec a nedbala mých hlasových projevů. Až po nějaký době přišla, otevřela branku. Měl jsem radost převelikou a hopikal jsem. Nechala mě pak znovu odhopikat za žábama a pak zavolala, že se jde domů. No nechtěl sem tam stát zas sám se svým hladem a tak sem radši honem honem utíkal domů. Pánčička si pokyvovala a pravila: „Tak vidíš, broučku, že to jde!“

No ale CO nám to teda začlo, to tehdá po návratu do chalupy neřekla, takže to nevím.

Každopádně začala hrabošit ve **skříní** a vytáhla něco úžasnýho. Dloooooooooooooouhý vodítko! Víte, jak se s tím báječně lítá po bytě, když se do toho zakousnete? A co všechno při tom můžete zničit, překlopit, podrazit? Dost dobrej vynález tohleto. Jen pánčička je z něj otrávená, prej nesnáší vodítka. To máme společný, já je taky nemám rád.

No a tak druhej den vzala to vodítko a šli jsme jen spolu cávat do polí. Pánčička si furt hudrala, že to je na prt prej, že nikde není žádný zvíře. Mě jako neviděla? Já bych řek, že jsem zvíře dost velký, podle toho, co občas říkaj. A tak jsme si společně cávali. Vona nespokojená, že furt NIC, a já spokojenej, páč fšade bylo plno stopiček, takže šňupec dole a furt jsem jel. Tak prej, že aspoň využijeme tohodle a budu se prej učit reagovat, i když mám mozek na stopě.

Dááááun! ☐

Tak jo, proč ne, aspoň se najím. Vždycky, když něco podnikáme, dobře se u toho najím, je zábava a něco se děje. A tady jsem si ešče navíc dobře zaběhal, páč dycky sem si odběhnul a pak pánčička zavolala a učila mě, že ji mám vnímat, i když bych v tu chvíli radši nevnímal. A tak jsme druhej den na tuhle šichtu vyrazili zas. A to už bylo jinačí.

Najednou pánčička tak jako zpozorněla, udala směr a začala mluvit hodně potichu a šli jsme hodně pomalu. A pak jsem ho uviděl. No uviděl, zjistil sem ho, svým ohařím nosem. **BYL TAM ZAJÍC!** Ležel a dělal, že tam nikdá žádněj zajíc nebyl. A my šli pomalinku, potichounku k němu. Jsem byl napnutej jak **guma** u spodárů, celý to se mnou lomcovalo.

Ale! Jak říkám, někdy nejsem proti tomu, udělat pánčičce radost. Takžeeeee, tááákžeeeee, když ten ušák vystřelil, normálně jsem vám poslechnul. Jako velkej profesijounál. Zvostal jsem stát zapikolikovanej, jako tudle Bubice, když mi ten zajíc vystřelil před čumákem prvně. A pánčička jásala a hopikala. A já taky jásal a taky hopikal. A mohl sem si ji podupat a moc masíčka jsem dostal. Možná todle taky nebude tak marná hra. Uvidí se.

A taky se vidělo! Hnedle na konci pole a za rigólem. Když jsme ho přelezli a vešli na další pole, byl tam remízek takovej. Pánčička si brumlala, že dřív sem chodila na jistotu a že teď tu asi bude zas kulový. Leč nebylo! Kouká pánčička, že v dálce vidí co? No srnce a dvě srny. Já jsem viděl prt, páč přede mnou byla terénní vlna a přeci jen ještě nejsem plného vzrůstu.

Tak jsem nechápal, co to zas děláme. Furt jsme se plížili jak apačové, sem tam se museli zastavit (že by už nemohla pánčička? Nevim, ale dycky jsem musel sednout, vona si přičupla na bobek a museli jsme se nehejbat a bejt zticha). Když jsme se takhle chvíli pinožili, koukám najednou - a helee? Co to vidí očko mé? Zvěřinové hody na čtyřech nožkách! Vlastně na dvanácti, páč to byly tři kusy. O jé!

No jenže to je zas to stejný. Nesměl jsem. Nesměl! Nechápu proč. Tady to máme naservírovaný přímo před čumákem. Voni vo nás nevěděj, jsme ve výhodě, přece. Přijde mi úplně pitomý toho nevyužít. Nevyrazit, chvíli je nehonit a nakonec si je třeba i zardousit. Příroda velí jasně, když máš šanci, využij jí. No jo, ale pánčička to vidí jinak. Takže jsme prostě tu šanci zas nevyužili.

Tak ale zas měla radost pánčička, že sem ji aspoň vnímnul. A když zvěřinový hody zmizly z dohledu, pustila mě navolno, bych si mohl za odměnu počuchati. Skenoval sem to tam jako blázen a vono najednou překvápko! Pánčička se nestačila divit, páč zvěřina - zřejmě asi pomatená či co - najednou vyhópla z remízku přímo proti nám! Áááááááááá šance!

Pánčička pískla čekej a přidala svůj mocný hlas. Dobře teda, poslechnul jsem a zapíchnul to na fleku a zvostal stát. Měla radost velikou a hned mě na dálku pochválila, abych věděl, že jsem dobře konal. Pobral jsem to, jako že huž mám volno, a vyrazil zas. Hókla znovu čekej a trochek se bála, že jí to teď, když jsem tak rozhicovanej, už nevyjde. Jenže nejsem béčko nějaký, že? Tak sice mi to dalo práci, ale jo ZVOSTAL JSEEEEEEEEEEEEEEM!

Čichám si, ani nevím jak

A vona, když došla až ke mně, jódlovala úplně nadšením, jak jsem VÝÝÝBORNEEEJ, A JAK TO UMIM, A JAK SEM NEJLEPČÍ A SKVĚLEJ A BOMBASTICKEJ. A zas jsem ji mohl zdupat i na hlavu jí skočit, vlasy urvat a řídit. Páč vono víte, fakt vás to dost rozhicuje, celá takovádle situace. Nejdřívěj ta zvěřina, pak ty velký emoce. A tohle je způsob, jak se já raduju nejvíc. Hopikat až nad hlavu a podupat. Ten den už jsme nenašli nic. Ale pánčička byla spokojená, že prej to stačilo.

Nespokojená ale byla jindá. To když jsme vyrazili na houby a já, unešen čerstvou stopou zajocha, kterýžto vyrazil předtím z podrostu, jsem si to chtěl metelit po jeho stopě. Potíž byla, že v mý stopě zas ale metelila pánčička a nezastavily ji ani dvě vosí pigára, co si na tý mojí stopě pořídila. Následně jsem byl zatčen a potupně vláčen na vodítku.

To mi dělá dycky, že mě zbaví svobody, dyž mám ucpaný zvukovody nebo si vezmou uši dovolenou. Mračí se a sem zatčenej. Nemůžu ničehož, zatímco Bubice si lítá navolno. Jenže to je nespravedlivý, Bubice už je proškolená!!!! S tou vám nehne ani ten zajíc před nosem. Se to možná prej taky jednou naučim.

Ale teda musim říct, že když se zanořim do stopy, to pak za to ale nemůžu vůbec, že neslyšim. Všecko mám soustředovaný na to, abych stejně jako ten Kolumbus, co vypátrává toho vraha, abych já vypátral toho zajíce. Je to dost zajímavý, ale to si vy lidižové vůbec neumíte představit. Je to, jako kdybyste si přehráli ve filmu, co se tu odehrálo, než jste tam přišli. Vidím tam všecko, kdy tam byl, kudy šel, jestli si sednul, co dělal během tý doby a tak.

Přečtu fšécko. A tak je pak těžký to zajímavý čtení vopustit.

Pánčička říká, že až budu ukázněnej, budu si moct klidně číst, tedka že ale ešče ne. A že pak prej budem chodit číst spolu. Mno, vona toho tak vyčte! Dyk ani nepozná, že tam někdá ten zajíc byl! To pozná až podle toho, když se na mě podívá, jak pracuju svým dokonalým šňupákem. Tak ale snad nelže a jednou se k tomu propracujem, k tomu společnému čtení.

Další týden jsme si vyrazili zase. To jsme tolika štěstí huž neměli, páč jsme to procárali a nic. Nakonec jsme šli k takovým jednomu místu uprostřed pole, kde je mokřina a roste tam ta vysoká tvrdá **tráva**. Pěkně pomaloučku jsme to obešli a!! Byli tam!! Byli! Jeden srnec a jedna srna (tu druhou už mi asi někdo, koho nehlídala pánčička jako mě, **stihnul** předtím zardousit?). Vyběhli ven a já! Zas jsem byl nejvzorovanější, nejlepčí, nejhodnějši, nejžiškovnějši, prostě nej! Měli jsme radost vobá! Nevim, kdo větší.

Ohařóza dementóza - to je moje diagnóza

Než jsme se doradovali a než jsem byl dovodměněnej, bylo srnčí až u naší chalupy. Šli za Bubicí? Jestli jo, tak je to zas nespravedlivý! No nicméně, pánčička se ukázala, že je lepší, než sem si myslel. Páč víte co? Nevim, jak to udělala, ale navedla nás úplně přesně do míst, kudy voni vám utikali! A já jsem si mohl čuchat! Paráda. A pánčička mi vokázala, že když při tom čuchání stihnu vnímnout i ji, budu na tom mnohem líp, než když se na ni to... vykašlu. Páč když se na ni totiž vykašlu, zhmotní se vona u mě a zas mě zatkne. Naopak když přiběhnu, když ona mě zavolá, tak nejen jsem vodměňovanej za vzorovatost, ale taky si můžu

jít čuchat dááááál!

Paráda! To možná taky nebude tak marný, tuta varianta. Jen to ešče nemám dotažený úplně jako. Už tuším, ale někdy mě to ešče přepere. No a pak arest, zatčino a pochoduju za pánčičkou. No takže takhle si tak spolu s pánčičkou procvičujeme ohaří latinu v těch našich polích. A to dokonce tak, že jsme při tom našem procvičování jednou potkali úplnou vzácnost. Moc lidí ani psů ji nevidělo, to mi věřte!

To jsme šli totiž tuhle v neděli odpoledne všící čtyři do lesíčka, co je uprostřed pole nad námi. Máme to tam s Bubicí moc rádi voba, vona se tam vždycky pekelně rozproudí a lítáme tam (pod dozorem ovšem), zatímco pánčička a pánik hledaj houby. Tu neděli taky hledali a našli. A když jsme se vraceli, rozdělili jsme se. Pánik a houby šli do chalupy, my s Bubitkou a pánčičkou, že prej ešče pocouráme.

A pustili jsme se do míst, kde pánčička zatím moc nikdá nebyla. Jdeme si, jdeme si, a jak jsou ty pole u nás rozdělený rigolama, tak u toho jednoho najednou - šup a srnka ven. Pánčička zavelela halt! a čekej a my voba poslechli. Dokonce i já, kterej jsem byl na trochu samostatným výzkumu. Zastavil jsem se a čekal. Pak pochopitelně obrdobr vodměna, jásání jak na prvního máje (to se nikdá nevochodí!) a tak jako podobně.

A jdeme dál. Mno a v tom to přišlo! Zas něco vyběhlo z rigola. Jéééééééénže vážení, to jste neviděli! Pánčička stála jak přikovaná, prej si ponejprv myslela, že někomu utekla koza! Pak si myslela, že jako moc alkahůlu bylo den před tím, nebo co, páč prej alkahůlici vidívaj bílý myšky, a páč vona dycky má věci předimenzovaný, tak... si myslela, že vidí bílou srnu a je z ní už ten blázen doopravdy! Jenže vono ne!

Ne že by nebyla blázen, to my víme fšící, že je cvok, ale ešče ne takovej. Páč... vona to totiž **BYLA DOVOPRAVDICKY BÍLÁ SRNA!!! CELÁ BÍLÁ**, jak láhev mlíka! Pánčička byla hyn, tak hyn, že si až dodatečně uvědomila, že mě ani nedozoruje, protože v úžasu kouká na tu krásu. No enemže jsem disciplinovanej, ne? Páč když mezi tím, co ta krása vyskočila z rigolu a pánčička vedla monolog na téma „Je to utiknutá koza, nebo jsem já to blázen?“, stihla dát taky ten povel čekej, tak jsem prostě vzorovatě čekal! Pánčička zas nevěřila vlastním vočím, prej stejnej zázrak jako ta bílá srna!

Takže díky tomu, že mě pánčička má, viděla něco, co by se jí jinak nepoštěstilo vidět. Od té doby jsme tam byli několikrát, ale bílej zázrak už jsme neviděli. A ani moc zvířetů jsme neviděli, tak musíme prej vzít za vděk vším. Chodíme trénovat k holubům u protějšího baráku, využíváme každou potkanou straku nebo kosáky řádící v křoví.

Nažd'áááár, lidi

Tetkon nám dorazily posily - přiletěli havrani. A nedostatek zajíců prý zkusíme kompenzovat aspoň návštěvou hobby centra. Mají tam králíky. Už jsem tam jednou byl, ale... voni byli v přesile a já jsem byl ešče malej. Přiznám **barvu** - dost sem se jich bál. Pánčička se smála, že sem fakt lovečák jak stráženej. Měl jsem chuť jednu strážnout jí, naštvála mě. Jak by asi bylo jí? Mohl jsem já vědět, ešivá tam třeba není ten první zajíc, co jsem ho honil? A ešivá von s těma posilama si to nepřijde se mnou vyřídit? No nemohl, tak jsem se radši jistil.

Až tam budu příště, pořádně to prozkoumám a uvidí se. Kdyby náhodou nic, tak aspoň si tam zase koupím něco na zub, jako si prej kupoval Ešátor. Ešče to pravda neumím jako von, ale minule jsem si už balíček kousek k pokladnám poponesl! A byl jsem lidma vobdivovanej, to mám rád.

Pak mě to přestalo bavit a fláknul jsem s tím vo zem a šel se kouknout jinam. Následně sem si s balíčkem ešče postál u pokladny, abych jako věděl, co že se musí. Potom to prej pospojeme a budu si chodit nakupovat jako velkej pes. Ale tak to má prej šéčko ešče čas, říkala pánčička. Taky si myslím. Prozatím se prej budem řídit heslem - Škola hrou. A to já můžu. Hráť si můžu furt.